

Over smaak

Net terug van een ruime week vakantie in Zwitserland. Bij het leesvoer voor die dagen het recente nummer van *Hollands Diep*, het nieuwe driemaandelijks magazine over cultuur en opinie. In het hoofdartikel interviewt Paul Witteman minister van OC&W Ronald Plasterk, onder meer over zijn favoriete kunstwerken. We kennen parmantige Paul nog wel van zijn schokkende afscheidsinterview met Carel Weeber.

Na 15 minuten genadeloze karaktermoord op televisie bestond de sidekick van Witteman het om ten slotte aan de opvolgende gast te vragen: "Wie was er erger voor Rotterdam, Weeber of de Duitsers?" Daarom zo mooi dat Carel kortgeleden weer eens een lange neus kon maken naar al zijn critici door met een glashelder concept de prijsvraag 'Zorg 2025' - over zorggebouwen van de toekomst - te winnen.

Maar Paul en Plasterk kennen elkaar al geruime tijd en dus blijft de toon uiterst vriendelijk. Zelfs wanneer onze cultuurminister geen enkele vaderlandse favoriet aanwijst binnen de vijf besproken kunstcategorieën: boek (Ian McEwan), schildering (Vlaming Michael Sweerts), popmuziek (Joni Mitchell) en muziek (een Adagio van Bach: 'Het raakt je vanaf de eerste noot. Je wordt er stil van.'). Als beste gebouw kiest hij nota bene het Empire State Building in New York: "Ik word er steeds weer blij van als ik het zie. Het is net over de top, maar toch ook weer heel mooi." Onbegrijpelijk dat Witteman hem niet nader aan de tand voelt over een dergelijke oubollige smaak.

Bij thuiskomst verrast door het aardige initiatief van Jurgen van der Ploeg van FARO Architecten om via een website de architectonische smaak van leken en professionals eens nader te onderzoeken (www.architectuursmaaktest.nl). Aan de hand van vele tientallen beelden uit de Nederlandse woningbouw wordt de kijker gevraagd per project een schoolcijfer te geven; aan het slot wordt jouw persoonlijke top-vijf automatisch gepresenteerd en vergeleken met die van de ande-

ren. De deelnemers worden verdeeld in een drietal groepen - naast de leken de bouwprofessionals en de architecten - zodat aan het einde van de rit een beter onderbouwd beeld ontstaat van de gedachte discrepantie tussen de smaak van architecten en die van de gebruikers van hun producten.

Helaas loopt het sympathieke initiatief zo wel het

risico te blijven steken in een stijl- of beelddiscussie, mede omdat we alleen de buitenkant van de gerealiseerde projecten te zien krijgen. Zou het niet veel interessanter zijn om in plaats van 'mooi-of-lelijk' te kunnen beoordelen wat er nou 'goed' is aan al die verschillende projecten? Juist los van de onderliggende traditionalistische of modernistische stijlkenmerken? Zodat we gesteund door die informatie op weg kunnen naar betere beelden en oplossingen, die we nu nog niet kennen?

Een mogelijk antwoord op dit soort vragen vond ik tijdens ons bezoek aan het

werk van architect Luigi Snozzi in het Zwitserse plaatsje Monte Carasso. Als stadsarchitect werkt Snozzi daar al meer dan 25 jaar aan nieuwe antwoorden op herstel- en ontwikkelingsvragen in de alledaagse lokale bouwpraktijk. Een echte modernist in een puur traditionele omgeving. Maar het architectonische vakmanschap straalt af van elke ingreep, of die nu groot of klein is. Vooral de nieuwe maar eenvoudige overgangen tussen straat en huis, veelal opgebouwd uit simpele betonnen muren en daken, maken diepe indruk.

Daar word ik nou stil van.

Leestip:

Paul Witteman, De minister en het goede leven, in: Hollands Diep, nummer 3 (2007), Weekbladpers, Amsterdam.